

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

อำนาจแห่งความดีหนุน

นี้จะมอบทองคำวันที่ ๒๖ วันที่ ๒๗ เดินทางกลับเลย วันที่ ๒๑ ไปกรุงเทพ กำหนดให้เรียบริ้อยก่อนมอบทองคำ ทั้งหลอมทั้งอะไรๆ ทุกอย่างๆ กำหนดกันเรียบริ้อยแล้ว วันที่ ๒๖ เป็นวันมอบทองคำ ต้อง ๕๐๐ กิโล เป็นก๊วแรกเลย จากนั้นก็คืบเรื่อย ดอลลาร์มันจะได้ประมาณสักเท่าไร (ตอนนี้แสนสามหมื่นได้ครับ) แสนสามหมื่น เราก็ไม่ค่อยหนักแน่นอะไรหนักนะกับดอลลาร์ ไม่เหมือนทองคำที่ปักไว้เคลื่อนไหวไม่ได้เลย ทองคำนี้ปักลึกเลย ดอลลาร์จะได้เท่าไรก็จะไว้อย่างนั้นแหละ แต่คงจะได้ประมาณสักแสนกว่า เตี้ยนี้ก็มีอยู่แสนกว่าแล้ว กว่าจะไปถึงวันงานวันที่ ๑๒ นี้ พร้อมทั้งงานเสร็จวันนั้นแล้วก็ น่าจะได้เพิ่มขึ้น สำหรับดอลลาร์นะ

เราคิดว่าดอลลาร์ควรจะได้ประมาณ ๒ แสน เพราะงานมอบทองคำคราวที่แล้วกับคราวนี้ ไม่ใช่ธรรมดา เป็นคราวที่เร่งรัดๆ เพราะฉะนั้นเรื่องดอลลาร์จึงไม่ค่อยอะไรนัก คราวที่แล้วก็ได้ตั้ง ๔ แสนกว่า ที่ ๔๓๒,๐๐๐ นั่นก็เพราะเราต้องการให้ได้ครบตามกำหนดที่ว่า ให้ได้ดอลลาร์นั้น ๘ ล้าน มันขาดอยู่ ตอนที่เราไปกรุงเทพขาดอยู่ ๔๓๒,๐๐๐ เอาให้ได้เลย หมุนตัวกันตรงนั้น รู้สึกว่าเข้มข้นดอลลาร์คราวที่แล้วมา แต่คราวต่อไปจะไม่ให้เข้มข้นอย่างนั้น ส่วนทองคำจะเร่งเข้มข้นไปเรื่อยแหละ

ทองคำเราแน่ใจว่า ๕๐๐ กิโล ดีไม่ตีอาจจะถึงเหมือนคราวที่แล้วก็ได้ คราวที่แล้วก็ ปุบปับๆ บทเวลาเอาฟาดเสียตั้ง ๖๑๒ กิโลครึ่ง อันนี้ดูเหมือนจะเข้าข่ายแบบปุบปับๆ เหมือนกันนะ แต่จะปุบปับเฉพาะทองคำ ส่วนดอลลาร์คงไม่ปุบปับคราวนี้ เพราะยังเหลืออยู่เพียง ๒ ล้าน กะให้ได้ครบจำนวน ๑๐ ล้าน เวลานี้ยังขาดอยู่เพียง ๒ ล้าน

วันนี้เราจะไปภูวี่ว คือเป็นห่วงทุกด้านทุกทางทำใจ เมื่อวานฟาดไปถึงคอนสวรรค์ ชัยภูมิ วานขึ้นไปทางห้วยผึ้ง กุฉินารายณ์ วันนี้จะไปภูวี่ว เอรารถไปสองคันรถตู้ เหมือนที่เคยปฏิบัติมา เราไปที่ไรไปที่ละสองคัน ของแน่นรถเลยเทียว ไปแบบเอื่อยๆ ไม่ให้ไปเร็วนัก เราสั่งเอง เตี้ยวางระเบิดนะ เราบอก คือไปไหนอันนั้นก็เอา อันนี้ก็เอา มันแปลกอยู่นะ แบบความโลกก็เหมือนกันนะ อันนั้นก็เอา อันนี้ก็เอา ทีนี้แบบธรรม อันนี้ก็เอา อันนั้นก็เอา เข้ากันได้ใช้ไหมละ เข้ากันได้เลย จนกระทั่งคนในรถเขาบอก รถมันหนักแล้ว ไม่มีที่ใส่แล้ว เหนอ ถ้างั้นไป ไปเห็นก็เอาอีกแหละ ข้างทาง ตามันจับแต่ข้างทาง

เพิ่มไปเรื่อย จนกระทั่งหมดที่ซื้อ ตาไม่มอง มองอะไรมีแต่อยากได้ๆ ทั้งนั้น เอาไปถวาย
พระ

ก็คงจะเป็นเพราะอานิสงส์เหล่านี้บวกกันเข้าด้วยกันได้ เพราะอะไรก็จะเอาๆ บทเวลา
จะเอาทองคำ ดอลลาร์ กับลูกศิษย์ อันนี้ก็เอาๆ ตกลงก็ได้มาซี มันก็เป็นแบบเดียวกัน
แหละ จะชนเข้าคลังหลวงก็มีแต่จะเอาทำเดียว ไปที่ไหนเหมือนกันเป็นสายไปเลยเที่ยว
ยาวเหยียดไปเลย ทานเรื่อยไปอย่างนั้น หมดเป็นหมด เราไม่มีอะไร อำนาจแห่งความ
ตระหนี่มันก็เป็นแบบเดียวกัน เอาจนกระทั่งโลกนี้ไม่มีที่บรรจุของความอยาก ที่นี้เวลาเข้าเป็น
ธรรมล้วนๆ ธรรมในหัวใจเต็มล้วนๆ แล้วเป็นเมตตาธรรมอ่อนน้อมไปหมด สัตว์แม่แต่อยู่
ในครรภ์ไม่ให้แตะ ฟังซินะ ให้เสมอภาคไปหมดเลย ที่นี้ความเมตตานี้จะทำให้กวาดออกๆ
มีแต่กวาดออกๆ เรื่อย เป็นอยู่กันเป็นพื้นเพเลยจะทำไฉน

ไปเห็นสัตว์...หยอก สัตว์เหล่านี้มีแต่อันเดียวนะ เล่นกับสัตว์ หยอกกับสัตว์อะไร
เหล่านี้ มีแต่อันเดียวเป็นพื้นอยู่ในนั้น บางทีก็จับหุมนหยิกเอาร่องจึก มันเจ็บก็ไม่รู้นะ
เมตตาพาดจนกระทั่งสัตว์ร่องจึก จับหุมนหยิกนะ มันร่องจึกๆ เหอ มึงก็เจ็บเหอ โอ
อำนาจเมตตาธรรมนี้เราพูดตรงๆ ครอบโลกธาตุเลยนะ ไม่มีอะไรเลยในใจนี้ ไม่มี มีแต่
เปิดโล่งเพื่อโลกทั้งนั้นๆ เลย ใครที่ควรจะไปได้ส่วนไหนให้ได้ไป เพราะอำนาจแห่งความดี
นี้ทั้งนั้น ที่จะพาให้สัตว์โลกพ้นจากภัยไปโดยลำดับๆ ส่วนกิเลสไม่มี มีแต่กดลงถ่ายเดียว
มันเป็นข้าศึกกันอย่างนี้นะ ฝ่ายธรรมมีแต่ดิ่งขึ้นๆ ดิ่งขึ้นตลอดเลย ฝ่ายกิเลสนี้ดิ่งลงๆ มัน
ต่างกันอย่างนี้

เวลามันมีพยาน เราไม่ได้เอาใครเราไม่เคยสนใจกับใครว่า ใครจะว่าเราเป็นยังไงๆ
เราไม่เคยสนใจ เราเอาความจริงออกพูดเลย พูดไปเลย อย่างที่ว่าเป็นแหละมันเป็นอย่างนี้
แต่ก่อนมันไม่เป็นก็บอกไม่เป็น คิดดูซิอย่างพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร ใครเคยคิดเมื่อไร นั้น เวลามันโดนเข้า มันเห็นแล้วจะทำไฉน จะ
พูดอย่างอื่นไม่ได้ ก็เห็นอย่างนี้แล้วจะให้พูดว่ายังไง ให้ผิดจากความจริงได้ไง พุทโธ ธัมโม
สังโฆ ตั้งแต่รู้จักเพียงสภาวะมาติดหัวใจจนกระทั่งวาระสุดท้ายขณะนั้น ขณะที่ตัดสินกัน
นั้น พุทโธ ธัมโม สังโฆ ละเอียดสุด ก็เรียกว่าสุดยอดอยู่แล้วนะ แต่พอมางเข้าไปเท่านั้น
พุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นอันเดียวกัน จ้าขึ้นมาเลย

ที่นี้มันไม่พูดได้ยังไง หือ พุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร ก็มัน
เป็นแล้วนั้น ใครจะไปปฏิเสธได้อย่างไร นี่ละถ้าลงมันได้รู้จริงๆ ในจิตใจ มันไม่ได้สนใจกับจะ
เอาใครมาเป็นพยานนะ แม่นยำที่สุดอยู่ในหัวใจ พระพุทธเจ้าจึงได้ประทานว่า สนฺทิกฺขลฺลิกโ

ผู้ปฏิบัตินั้นและเป็นผู้รู้เอง คือรู้เองแล้วไม่ต้องถามใครเลย พระพุทธเจ้าก็ไม่ถามใคร สาวกทุกคนก็ไม่ถามพระพุทธเจ้านะ เพราะ สนฺทิฏฐิโก พระองค์เป็นผู้ประกาศเสียเอง อย่างเด็ดขาดมาแล้ว พระองค์เด็ดขาดมาก่อนแล้วนี่ พระองค์รู้แล้วไม่ต้องถามใครเลย ที่นี้ บรรดาสาวกทั้งหลายที่ปฏิบัติตามธรรมที่ทรงสอนแล้ว ก็ไปรู้อย่างที่สอนนั้น แล้วก็ไปถามพระองค์อีกอะไร ก็อย่างนั้นแหละมันแน่

อย่างที่ว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไม่เคยคิดเคยคาดเลยว่าจะมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้นะ จิตละเอียดเข้าไป ธรรมละเอียดเข้าไป พุทธ ธรรม สงฆ์ ก็ละเอียดตามกัน ๆ พอเข้าถึงจุดผิงเท่านั้นเป็นอันเดียวกันเลย ทือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร เป็นแล้วนั้น นี่ละใครจะว่าบ้าก็ว่าไปซี มันเป็นอย่างนั้นจะให้ว่าไง ที่นี้อ่านจแห่งความเมตตาสงสารก็เหมือนกัน อย่างที่พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินอยู่นี้ ท่านทั้งหลายได้เห็นกิริยาท่าทางของหลวงตาอ่อนแอท้อแท้เหลวไหล มีไหม เห็นแต่คึกคัก ๆ ซิงซิง เพราะอำนาจอันนี้เองทำให้เข้มแข็งทุกอย่างเลย มันเป็นอย่างนั้นแหละ

ใคร ๆ ให้อุตส่าห์พยายามนะ ความดีมาน้อยนี้แหละจะเป็นเครื่องจุดเรา จุดขึ้นทั้งนั้นเลยไม่มีคำว่าจุดลง ความดีของเรา เช่นอย่างเราให้ทานมาน้อยนี้เป็นพลังหนุนกัน ๆ มีมากเข้า ๆ ก็หนุนผิงเลย แต่ความชั่วนี้หมุนลงทำเดียว เอาจนจมเลยเทียว นี่ฝ่ายกิเลส พาสัตว์ทำแต่ความชั่ว ดิ่งลงตลอด ๆ ไม่มีจุดหมาย ถ้าเอากิเลสเป็นหลักเกณฑ์เป็นหลักใจแล้วไม่มีความหมายเลย เหลือแต่ลมหายใจฝอด ๆ พอลมหายใจขาดแล้วก็ตมเลย แน่ขนาดนั้น กิเลสมันก็แนไปทางต่ำ ธรรมะแนไปทางสูง มีมากมีน้อยได้ทำไรผสมผเสกันเข้า ๆ แล้วก็หนุนเข้า ๆ ผิงเลย

พระพุทธเจ้าตั้งแต่เริ่มทำความปรารถนาเป็นศาสดา พยายามมาตลอดจนกระทั่งถึงที่แล้วก็ผิงเลย อำนาจของธรรมเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเรื่องธรรมกับกิเลสนี้เป็นข้าศึกกัน พอกิเลสเกิดขึ้นให้เอาธรรมเข้ามาเทียบกันเพื่อรบกัน ไม่งั้นจมไปกับมันนะ เสียทำให้กิเลสแหละมากกว่าที่จะได้เป็นเรื่องของอรรถของธรรมขึ้นมา จึงต้องเน้นหนัก ๆ ไม่เช่นนั้นไม่ได้ โห ตายเกิด ๆ ในภพชาติหนึ่ง ๆ นี้เราวัดกันได้เมื่อไร กิเลสมันก็มาหลอกว่าตายแล้ว สูญ ฟังซิ ตายแล้วสูญ สัตว์โลกตายแล้วสูญทั้งนั้นไม่ได้มาเกิดอีก แล้วเต็มโลกอยู่นี้คืออะไร แน่ะ ก็คือมันไม่สูญนั้นเองมันถึงมาเกิด นี่ธรรมพระพุทธเจ้าจับ ว่าเกิดภพนั้นชาตินี้ ตามร่องรอยของจิตดวงนี้มาตลอด จิตดวงนี้พาท่องเที่ยว

ไม่เคยตายจิตดวงนี้ ถึงไปตกนรกก็กัปก็กลับ ทุกข์หมั่นทนทุกข์ ก็ยอมรับว่าทุกข์แต่ไม่ฉิบหาย คำว่าฉิบหายไม่มี เรื่องทุกข์ยอมรับว่าทุกข์ ที่นี้พอแก้อันนี้ลงไปโดยลำดับลำดับแล้ว อันไม่ตายนี้แก้ไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงธรรมแห่งเดียวว่างั้นเถอะ ที่นี้เป็นธรรมชาติสูญใหม่ละเห็นอยู่อย่างนั้นจะว่าไง สูญใหม่ละเห็นอยู่อย่างนั้น จิตดวงนี้เคยตายที่ไหน เคยฉิบหายที่ไหน สูญที่ไหนไม่มี มีแต่ตายเกิด ๆ อยู่อย่างนั้น ภพน้อยภพใหญ่สูงต่ำตามอำนาจของกรรมชั่วที่สร้างมามากน้อย ไม่สูญหายไปไหนนะ กรรมดีกรรมชั่วมันจะฝังเข้าที่จิตตัวประธานผู้สร้างกรรมดีกรรมชั่วนั้นแหละ มันอยู่ตรงนั้น กรรมชั่วเมื่อพอแล้วก็หมุนหัวใจลง กรรมดีเมื่อพอแล้วก็หมุนหัวใจขึ้น มีเท่านั้น จึงเป็นซ้ำศึกกัน

โลกนี้จึงมีทั้งโลกทั้งธรรม ถ้ามีแต่โลกอย่างเดียวสัตว์ไม่มีความหมายเลยตลอดไป เมื่อมีธรรมแล้วก็เรียกว่ามีความหมายมากขึ้น ๆ หดย่นเข้ามา ภพชาติที่เคยเกิดจะต่อไปก็ กัปก็กลับจนนับไม่ได้นี้ อำนาจแห่งความดีนี้ตัดย่นเข้ามา ๆ ดังที่ท่านแสดงไว้ว่า ผู้สำเร็จพระโสดา โสดาคือกระแสแห่งพระนิพพาน ที่ตายแล้วไม่ต้องมาเกิดแบกทุกข์อีกต่อไปได้ เข้าถึงใจแล้ว โสตะ กระแสแห่งพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว นี่ละย่นเข้ามาถึงนี้แล้ว พอถึงนี้แล้วแน่นอนเลย พอสำเร็จเป็นพระโสดาแล้ว อย่างช้าที่สุดไม่เลย ๗ ชาติ แล้วก็บอกด้วยว่า ใน ๗ ชาตินั้นจะไม่ตกไปอบายภูมิ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ทั้งสี่ประเภทนี้ปิดประตูเลย

บรรดาพระโสดาจะลงมาแต่มนุษย์และขึ้นสวรรค์ ลงมามนุษย์และขึ้นสวรรค์ ภายใน ๗ ชาติเป็นอย่างช้า ท่ามกลางก็คือ ๓ ชาติเป็นอย่างช้าอีกเหมือนกัน พอสุดท้ายก็ เอกพีชี ชาติเดียว แยกได้สองอย่าง พอตายแล้วไปเกิดอีกชาติหนึ่ง กลับลงมาคราวหลังพันอันหนึ่งพอสำเร็จพระโสดานี้แล้วก็พิจารณา จนกระทั่งสำเร็จพระนิพพานในชาติเดียวกัน นั้น ก็เป็นชาติเดียวเหมือนกัน คือชาตินี้ไม่ต้องกลับมาเกิดอีกแล้ว พอได้สำเร็จพระโสดา แก่กล้าเข้าไปแล้วก็บรรลุฝั่งเลย เช่นอย่างพระอานนท์ เป็นต้น

พระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์ตอนนั้นสำเร็จพระโสดา ถ้าเราจำไม่ผิดคิดว่าพระอานนท์นี้ได้สำเร็จพระโสดาจากพระปุณณมันตานีบุตร ท่านเทศน์สอน พระอานนท์ได้สำเร็จพระโสดาจากพระปุณณมันตานีบุตร ที่เป็นหลานชายของพระอัญญาโกณฑัญญะ ตอนนั้นท่านยังเป็นพระโสดาอยู่ เวลาท่านสำเร็จเป็นโสดาแล้ว พระพุทธเจ้าปรินิพพาน ที่พระอานนท์ร้องท่มร้องไห้ เอ้อ อานนท์ไม่ต้องวิตกวิจารณ์อะไรละ วันทำสังคายนาละเป็นวันที่เธอจะบรรลุอรหัต ตัดภพตัดชาติในวันนั้น บอกไว้เลย สำเร็จพระโสดานี้ก็ไปถึงตอนทำสังคายนา อีก ๓ เดือนหลังจากพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วก็ทำสังคายนา พระอานนท์

จะสำเร็จตอนนั้นก็บอกไว้เลย นี่เรียกว่าชาติเดียว สำเร็จนี้แล้วก็สำเร็จพระอรหันต์ อีกอย่างหนึ่งจะไปเกิดอีกทีหนึ่ง กลับมาก็ไป มีอยู่สองแง่ นี่เรียกว่าแน่นอน

พระอัญญาโกณฑัญญะท่านอุทานออกมาอย่างผาดโผนเลย ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ อะไรก็ตามที่ท่านเคยยึดเคยเกาะมา พาท่านพังมากต่อมากแล้ว พอมาเจอกระแสแห่งธรรม วิรชํ วิตมลํ ธมฺมจกฺขุ อุทปาติ พระอัญญาโกณฑัญญะได้บรรลุธรรมที่ปราศจากมลทิน มีความสว่างไสว ธรรมจักขุได้เกิดขึ้นแล้ว ท่านก็อุทานขึ้นมา สิ่งใดก็ตาม พุดแบบอุทานต้องพุดอย่างเด็ด ไม่ใช่พุดธรรมดา อย่างปริยัติท่านแสดงไว้ว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา นี่พุดกลางๆ ไว้สำหรับสาธารณชนทั่ว ๆ ไป เป็นธรรมกลางๆ ท่านพุดนี้ก็เหมาะสมกับธรรมกลางๆ สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา แต่พอพระอัญญาโกณฑัญญะได้ผางขึ้นที่หัวใจดวงรู้นี้แล้ว สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้นเลย ไม่ดับเฉพาะอันนี้ ความหมายก็กว้าง เหล่านี้ทั้งหมด ไม่พึงเฉพาะอันนี้เท่านั้น นั่นยืนยันขึ้นเลย

นี่ละถึงขั้นแน่นอน อำนาจแห่งการสร้างความดีถึงขั้นแน่นอนได้ การทำความชั่วนี้ไม่มี อันนี้ละมีรสชาติที่สุด คือกล่อมสัตว์ให้หลงตลอดมา คิดดูซิเกิดแก่เจ็บตายตั้งกับตั้ง กัลป์มาไม่มีใครเข็ดหลาบอิมพอนในความเกิดตาย ซึ่งแบกหามด้วยกองทุกข์ของตนบ้างเลย ไม่มี หลงไปเรื่อย ลืมไปเรื่อย ตกไปเรื่อยอย่างนั้น จนกระทั่งมีธรรมขึ้นมาบันดาลกันมาปะทะกัน ทีนี้ธรรมเครื่องตัดกระแสของความเกิดตายที่แบกหามกองทุกข์ไปด้วยนั้น กระแสของธรรมมาปะทะกันบึงเท่านั้น เห็นโทษแห่งความเกิดตาย นั่น แห่งความทุกข์ความทรมาน เห็นโทษนี้คือธรรมมองเห็น จากนั้นก็ขยับ ๆ ๆ จนกระทั่งธรรมมีความแก่กล้าภายในจิตใจของผู้ปฏิบัติแล้วนั้น ทีนี้อยู่ที่ไหนมีแต่จะพ้น จิตใจนี้มีความมุ่งมั่นที่จะหลุดพ้น ๆ อยู่ตลอดเวลา

นี่อำนาจของธรรมที่มีกำลังกล้าแล้ว มีแต่จะออกทำเดียว อยู่ไม่มี มีแต่จะออกทำเดียว ๆ ออกเสียจนได้ว่างั้นเลย ถ้างลองความมุ่งมั่นถึงขนาดนั้นแล้วยังไงก็ไม่อยู่ จะออกทำเดียว อย่างที่ท่านว่าผู้มีความเพียรกล้า นี่ละประเภทนี้ จิตประเภทนี้จิตประเภทที่จะออกทำเดียว ทำที่จะถอยไม่มี เป็นกับตายออกทำเดียว นี่ก็พลังของธรรมเมื่อมีมากแล้วมีแต่จะออกทำเดียว ทีนี้พลังของกิเลสมีเท่าไรมีแต่จะหมุ่นทำเดียว อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี ขึ้นชื่อว่าฟันว่าไฟที่จะเผาไหม้ตัวเองแล้วดีกันเสียทั้งนั้น ๆ เรื่องของกิเลส ถ้าเรื่องของธรรมอะไรก็ตาม

เกิดแล้วดับทั้งนั้น มันจะตีขนาดไหนมันก็ดับ อันนี้ไม่ดับ ตีกว่านั้นความหมายว่าอย่างนั้น อย่างนั้นละ

ถ้ามีธรรมเป็นเครื่องเทียบกันแล้วปัจุบันนี้ ได้สกัดได้ส่วนเสมอกันเลยนะ พลังของธรรม กับพลังของกิเลสมีน้ำหนักเท่ากัน เวลากิเลสมีอำนาจมากนี้ดึงลงไม่เชื่อใครทั้งนั้นละ มีแต่จะไปทำเดี๋ยว ไปตามทางของกิเลส แต่เวลาธรรมมีกำแพงกันกันปั้งเข้าไปแล้ว ต้านทานกัน สุดท้ายธรรมมีแต่จะออก ออกทำเดี๋ยว ๆ คิดดูตั้งแต่ท่านเริ่มนะ เพราะท่านมีอุปนิสัยแก้ กแล้ว อย่างพระยสกุลบุตรท่านยังไม่ได้บำเพ็ญอะไรเลย ท่านอยู่กับสมบัติเงินทองข้าว ของ พ่อแม่มีลูกชายคนเดียว กองสมบัติไปยื่นอยู่คนละฟากมองหากันก็ไม่เห็น เพราะกอง สมบัติมากพ่อแม่จะมอบให้หมด ไม่เอาเลย มีแต่ไม่เอา

นั่นเห็นไหม แต่ก่อนก็อยู่กับสิ่งเหล่านี้มาตั้งแต่เกิด พอถึงกาลเวลาที่จะออกแล้ว ยังไงไม่อยู่ เหมือนกับผลไม้ที่มันแก่ของมันแล้ว มันจะติดต้นมาตั้งแต่เป็นดอกเป็นอะไร เป็นลูกเล็กมาก็ตาม แต่พอมันแก่เต็มที่ที่จะหล่นหลุดจากขั้วแล้ว ยังไงก็ไม่อยู่ตุ้มเลย อันนี้ ก็เหมือนกันมันจะหลุดจากขั้วคือสมมุติ ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วไม่อยู่ ใครจะเอา อะไรให้ไม่อยู่ หนีไปเลย ที่นี้วุ่นวายที่นี้ขัดข้องเรื่อยไปเลย ก็ไปหาพระพุทธเจ้าพระองค์ก็ รับทันทีเลย ที่นี้ไม่ขัดข้อง มาที่นี้ ที่นี้ไม่ยุ่งเหยิงที่นี้ไม่ขัดข้อง สอนธรรมเดี่ยวนั้น ออกผิง เลยเขียว นั่นเห็นไหม

นี่อุปนิสัยของท่านแก้แล้ว ยังไม่ได้ภาวนาอะไรเลยนะ หากเป็นความเห็นทุกข์ เห็นภัยในตัวเองเพราะอำนาจแห่งความดีนี้แหละหนุนออก มีแต่จะให้ออกทำเดี๋ยว นี้ละ ความดีถ้ามีมาก ๆ แล้ว หนุนไปเรื่อยเลย อยู่ในบ้านในเรือนแต่ก่อนก็อยู่กับสิ่งเหล่านี้ก็ ธรรมดาอบอุ้มเย็นใจสบายใจ แต่พอถึงขั้นที่ธรรมเลิศเลอเข้าหนุนใจพอแล้วสิ่งเหล่านี้เป็น ไฟไปหมด เย็นตั้งแต่หัวใจที่จะออกจากทุกข์ ผิงออกไปเลย เราจึงว่ามีกำลังเท่ากัน ให้อบรม ทั้งสองอย่างนี้อยู่กับหัวใจของเราทุกคนที่จะแบกจะหามกัน ถ้าเป็นความชั่วก็จะ แบกจะหาม เป็นความดีก็เป็นเครื่องหนุนเรา ยังไงก็อย่าถอยนะ เลิศเลอสุดยอดคือพุทธ ศาสนา เลิศเลอสุดยอดในโลกนี้มีพุทธศาสนา ที่จะจุดลากสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ได้โดย ประการทั้งปวงไม่สงสัย ให้จับอันนี้ให้ดีนะ โลกนี้มีพุทธศาสนาไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ ไต ๆ ตรัสรู้แบบเดียวกันเป็นสายทางร้อนขนสัตว์ออกจากโลก ให้พ้นทุกข์อย่างเดียวกัน หมดเลย มีพระพุทธเจ้า

เรื่องศานานอนั้นเราก็เคยพูดแล้วไม่จำเป็น ให้ยึดเอาอันเป็นหลักนี้ก็แล้วกัน พระพุทธเจ้าสอนยังงี้ให้เชื่อ เรื่องกิเลสนี้มันเลวที่สุดนะ เอาสัตว์โลกให้จม ๆ มามากต่อ

มากแล้ว คิดดูซิเราคนเดียววันนี้มาพิจารณาคุณภาพชาติของเราที่มันมีร่องรอยมาเป็นอันนี้ เกิดภพนั้นเกิดชาตินั้น เกิดสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ประมวลเข้ามาคน ๆ หนึ่งนี่ เช่นอย่างเมืองไทยของเรานี้หาที่ว่างวางศพของคน ๆ เดียวก็ไม่มีที่ว่างมันแน่นหมด ถ้าตายแล้วไม่เปื่อยไม่เน่านะ ตายแล้วเก็บศพไว้ ๆ ไม่ว่าจะศพของสัตว์ประเภทใดไม่ทำลายละร่าง เอ้า ตายแล้วกองไว้ ๆ ในเมืองไทยของเราที่ว่างวางศพนี้ไม่มีพอที่จะวางศพของเรา ของสัตว์แต่ละตัวเท่านั้นพอ มากขนาดนั้น

นี้เราไม่เห็นเราก็ดูเหมือนว่าไม่มีชิ บทเวลามันรู้ ๆ ย้อนหลังมันเห็นหมดจะว่ายังไง โอ๊ย มีแต่ร่องรอยของเรา มาถึงที่นี่เป็นจุดสุดท้ายมายุคที่ตรงนี้ขาดสะบั้นตรงนี้ เรียกว่าจะไม่เป็นอย่างนั้นอีกแล้ว นั่น บุพเพนิวาสานุสสติญาณ จะไม่เป็นอย่างที่เป็นมาแล้วนี่อีกแล้ว มองดูสัตว์ทั้งหลายก็แบบเดียวกัน พระองค์จึงทบทวนหาเหตุหาผลที่พาให้สัตว์ทั้งหลายตายกองกันอยู่ที่นี่เพราะอะไร จึงได้ลงไป ปฏิจจสมุปบาท ลงใน อริยสัจ ๔ จึงได้บรรลุธรรมบั้งขึ้นมา ที่นี้ภพชาติขาดสะบั้นไปเลย สั่งสอนสัตว์โลกเรื่อยมาตั้งแต่วันนั้น

เราก็อยู่ในข่ายที่พระองค์ที่ควรจะร้อนรนไปได้ ถ้าเราไม่ตั้งใจจะติดดินหากิเลสและกองทุกข์เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองไปโดยถ่ายเดียวตลอดไปเท่านั้น เราก็คงจะได้มีสติตั้งรู้เนื้อรู้ตัว ทุกข์ยากลำบาก เอ้า รบกัน ทุกข์เพราะการรบกับกิเลสทุกข์เพื่อความสุข ทุกข์เพราะกิเลสลากเข็นไปถลอกปอกเปิกนี้ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์ เอ้า เทียบเอาชิตี ทุกข์เพื่อสู้กับกิเลสเอาชิตีชนะนี้ทุกข์เพื่อสุข ทุกข์เพื่อวิ่งตามกิเลสถลอกปอกเปิก นั่นเป็นยังไง เอ้า เทียบเข้าชิตี วาดภาพพจน์ขึ้นมา เรายังจะทนอยู่หรือทุกข์แบบนั้น เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วมันก็ฝืนกันละ เอากันเลยแหละ

นี่มันยิ่งจวนจะตายเท่าไรมันยิ่งเป็นห่วงมากนะจะว่ายังไง โอ้ ก็มันเห็นจ้าวอยู่ในหัวใจจะมีสงสัยอะไร แล้วจะไปถามใครก็บอกแล้ว พระพุทธเจ้าถามใคร ก็ธรรมอันเดียวกัน จิตเป็นนักรู้อันเดียวกัน เมื่อถึงขั้นรู้แล้วก็เป็นอย่างเดียวกัน แล้วจะอะไรมาปิดกันไม่ให้รู้ได้ละ ปิดไม่อยู่ว่างั้นเลย ธรรมนี้จึงเหนือโลกสอนโลกได้ ถ้าธรรมนี้ต่ำกว่าโลกจะไปสอนโลกหาอะไร ต้องเหนือชิตี นี้ก็เมื่อวานบรรดาลูกศิษย์เขาก็มา มาจากสำนักใหญ่เสียด้วยนะ เขามาจากวงรัฐบาลนายกเสียด้วย มาที่ดีเราก่อนโมทนากับท่าน ยินดีกับท่าน นายกท่านว่าเป็นห่วงเป็นใยหลวงตามาก เพราะท่านกำลังหมุนเต็มที ชุลมุนวุ่นวายเกี่ยวกับเรื่องทองคำ ดอลลาร์ที่จะเข้าสู่หัวใจของชาติ เป็นห่วงท่านมากกว่านั้น

เอ้อ ๆ ดีแล้วถูก ว่าเป็นห่วง เอ้า ทางนี้ก็เป็นห่วงทางชาติไทยเรามาก เอาให้หมุนทางโน้นนะ ต่างคนต่างให้หมุนคนละทาง เอ้า ทางโน้นให้หมุนทางโน้น ทางนี้จะหมุนทางนี้

เองเราก็ออย่างนั้นนะ สั่งคำไป ทางโน้นส่งมา ทางนี้ก็ส่งไปทางโน้น ให้ต่างคนต่างหมุนนะ
เท่านั้นแหละ จะไม่เป็นห่วงได้ยังไงเราก็เป็นห่วงท่าน ท่านแบกคนทั้งแผ่นดินนี้ เราไม่ได้
แบกอะไรมากมายละ แบกแต่ถุงเงินถุงทองคำเท่านั้น เอ้า แบกละ ยังไงก็ต้องให้ได้ทัน
เอาให้ได้เลยเทียว ความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดของคนไทยทั้งชาติอุ้มชาติตัวเองขึ้นไม่ได้มี
อย่างเหรอ ต้องได้วางั้นเลย

สรุป ทองคำเมื่อวานนี้ได้ ๒๔ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐๘ ดอลลาร์นะเมื่อวาน
เอาเท่านั้นละไปละ

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th